

Jeles András

A MÚMIA MONOLÓGJA

(Részlet)

Mióta... mióta... *(csönd)* Mióta... *(csönd)* Mióta van ez a mióta? Rab-
szolgák jertek, énekeljetek, rabocskák, bitte, táncoljatok! *(hosszú csönd)* Senki se mozdul, senki se lélegzik, csak ha engedélyt kap,
vagy cári rendeletre! És most mégis hallok valamit... valaki segítséget
kér – persze, mert az életére törnek! – attól félek, az is én vagyok! Ér-
dekes, aki tör, vagy akit törnek? Kétségtelen, hogy az állapotom okot
ad némi... hogy mondják... *aggodalomra*, és lám, az elFtársak máris
a temetés gondolatával kezdenek foglalkozni, a temetés gondolatával
való foglalatosság után reátérnek egyéb kellemetességekkel... de csitt,
polgártársak, bennem szerintem valami mozog, mozgolódik, mint
kiskoromban mondták, *ebben a gyerekben van valami*, hát igazuk
lett, tudniillik a Nagy Éhezés napjaiban, tévedésből vagy árulás foly-
tán, egy patkánycsaládnak is kiutalták ezt a Mausoleumot, ezek most
itt lébecolnak Lenin elFtárs kebelén, illetve legyünk őszinték elF-
társak, a hasüregben, és forradalmi dalokat énekelnek, ergo – Jézus
segíts! – bennem egy kórus énekel, Oroszhont dalolva szedik szét a
protektív kártevők, habár ezek a férgek, mondjuk meg úgy, ahogy
van, lélekhelyettes férgecskék, lelünk szószólói, mégsem értem, ho-
va utazunk, azt látom, hogy tél van, az állatok összebújnak, ne tépje
azt a dunyhát, öregapám, vagy hogy mondják, kócot, kapcát, cu-
gehört, felszólítom, polgártárs, hogy az ott a májam, én ezt az egész
gyülekezetet most egy tollvonással feloszlatom, és vegyük jegyző-
könyvbe, hogy azokról a bizonyos gondolatokról szó se lehet, és egy-
általán! ...pláne amióta a grúz szeminarista kipakolta a koponyá-
mat... kipakoltak kérem, mint egy zemsztvo irodát, ez helytelen,
elFtársak, kipakolt a grúz *szemiramista*, kipakolt a huncut ügyesen,
ahogy a tveri főpostát a szebb jövő nevében, vagy a jaltai takarékot,
nos, ennek megfelelően a beszédképesség bennem teljesen logikus vas-
logikával kissé alábbhagyott, az emlékezet is halovány, elFtársak, vi-
szont megállapítom, hogy isteni csoda folytán ennek dacára eszembe
jut például, hogy Sztalin elFtárs, huszonháromban ezerkilencszáz év-
vel Krisztus után, október végén egy titkos megbeszélésen a pébé hat

tagja előtt kijelentette, miszerint Vlagyimir Iljics egészségi állapota, figyeljünk, elFtársak, ne aludjunk ott a jó langyos zokni- zsigerek-nél, mert nem a Pityi Palkó egészségi állapotáról van szó! Kurz und Gut kijelentette, hogy immár az elmúlásom van napirenden a dolgozók milliónak, tehát a világ egyhatodának legnagyobb rémületére, és mindez arra vezethető vissza, hogy engem egyes eszer elvtársak eléggé el nem ítéltető módon egy revolvértámadás alkalmával tüdőcsúcson lóttek, amiből sajnós szifilitikus komplikációk adódtak, és ez vezetett teljesen logikus, természettudományos vaslogikával a végtelenül fájdalmas eseményhez, amelynek bekövetkezését, neaggyisten – mondotta Sztalin elFtárs (a jaltai takaréknak, a tveri főposta stb.) ...de nem is ez a lényeg, amennyire tudom, aszondja ez a grúz szemiramisz fenyegetőleg, a vidéki parasztelFtársakat igencsak reiszolja, hogy amennyibe a végtelenül fájdalmas esemény neaggyisten mentől elébb bekövetkezik, mint velejéig orosz embert, Iljicsset, mint hamisítatlan pravoszlávot, megmondom úgy ahogy van, Lenint nem lehet elhamvasztani, tehát só! meg kell őrizni, mint egy kis kék nefelejcs az imádságoskönyvbe, mondotta ez a rovott múltú egyén, tudom, tette hozzá, mert eredetileg szemiramista volnék vagy mi, és ez úgy látszik, sikerült is a csibésznek, ez a „Kéknefelejs” fedőnévvel futó, szigorúan titkos akció, mer úgy veszem észre, valamilyen értelemben mégiscsak élegetek, de hangsúlyozom, hogy ne vágjunk a dolgok elébe.

„Orosz ember”, „pravoszláv”, szép, szép, gúnyolódott Trockij, hát már megint nem bír a vérének parancsolni Sztalin, hát részemről az a véleményem, hogy egy kis veres, kecskeszakállas Jézuskát akar magának faragni karácsonyra szegény Iljicsből, aki mostanában csak fekszik, mint a madám Rekamé, és nem bír tiltakozni, fűzte hozzá a rá jellemző trockista lendülettel ez a bibsi. No, de vigyázzunk, mert a végtelenül fájdalmas, egész dolgozó népünket őszinte gyászra ingerlő esemény akkor még váratott magára, míg egy szép napon azután, iszonyatos görcsök törtek rám, láttam, hogy mindenki lábujjhegyen kezd járni, mint a buzeránsok, na ez érdekes; figyelek: lélegzetem elakad, szaggatott lesz, fulladok, időről időre elsötétedik, majd kivilágosodik a szoba, már fekszem, Berija hozzám lép és az arcomba mered, ég a vágtyól, hogy hűségét tűzön-vízen át kimutassa, igen, ha kell, ő a leghűségesebb alattvaló, a vérzés terjed a zseniális koponyában, ajkam kővé vált, itt a döntő pillanat, bal kezem akaratom nélkül

felemelkedik, a mozdulat fenyegetéssel teljes, a következő lélegzettel végre valahára kiszabadulok az undok testből. És ez a test nem mozdul, az arc nyugalmas. Az orvosok, a kábé, a pébé, a testőrség, a pincérek, az összes gyezsurnaja, sofőr, főkertész, a vécésnéni és az unokája, dermedten állnak kábé percekig.

A halál oka szklerotikus agylebenyi területen fellépő, agyvérzést követő keringési és légzési elégtelenség – hazudták a jegyzőkönyvekbe, mint a vízfolyás az udvari boncmesserek, no de engem se a golya költött, szögezzük le, elFtársak! Mer ti mint afféle tömeges tömegek, rabszolgák, nembánom: proletárok, nem figyeltek fel arra, hogy én most a Dzsugasvili agóniáját főtöttem le hűségesen, ugyanakkor látnoki erővel, nem leninelFtársét! Na de ami késik, nem múlik, a megfelelő időben – amint már bevezetőmben utaltam rá – én magam is kifingtam, és még ki se hültem, elFtársak, egyből napirendre került a holttest határozatlan időre szóló megőrzésének ideája, mer a Dzsugasvili úgy fogalmazott, hogy a királyokat bebalzsamozzák, mivelhogy királyok, tehát... ezen a ponton Ordzsonikidze, a cirkáló leszögezte, hogy mi a főkérdés, a főkérdés véleményem szerint nem az, hogy bebalzsamozzuk vagy ne balzsamozzuk, hanem az, hogy példát kell mutassunk ezen a téren, elFtársak, mer mások is meghalnak esetleg, arra is gondolni kell! és akkor a Pravda közölte, hogy határozatlan időre megőriznek, ezt követően provizorikusan beraktak, kérem tisztelettel, egy ilyen rongyos, szedett-vedett kis mauzoleumba, és összeült a megmaradásomért felelős Hármas Bizottmány, most nevet nem mondok, egy kisorosz szappanfőző, egy grúz szemiramista és egy megbízható pityeri besúgó elFtárs, ez utóbbi a fagyasztást indítványozta, nos, a fagyasztás megtetszett mindenkinek, tehát elrendelték, hogy az illetékesek végezzenek fagyasztási kísérletet különböző illetőkön, ugyanakkor egyre-másra kezdték rendelni a hűtőberendezéseket a kapitalista világból, itt megemlítem, hogy a beszerzéssel megbízott Volkov „prospektus nélkül illúzió!” felkiáltással azonnali hatállyal Berlinbe távozott, és addig szaladgált a Ku-dammon a hamisan csillogó, hazug kirakatok előtt egy zsakettes, monoklis, rúzsos ajkú szorzsszanddal, amíg a küldetéséről valahogy teljesen elfelejtkezett, idehaza hiába vártuk, ekkorra már a tetemem szürkésbarnára színeződött, pedig a hideg jól tesz állítólag, márpedig abba hiba nem volt, lehetett hallani (az élők hallották), hogy a tetőkön mint a jég, csak úgy kopogtak a meg-

fagyott cinkék, és – jesszusom! – itt is, ott is pergamenszerű foltok mutatkoztak, az ajkak (hangsúlyozom: az *én* ajkaim!) már elnyíltak, akár a döglött potykáé (vagy mint a kedves beteg ajkai, midőn szkeptikusan, lehunyt szemmel a próbareggeli gipszkásazuhatagát várja, ám hiába várja, mert a nővérke, érzékenységtől motiválva, kriglivel a kezében éppen okádni indult), ezért a szappanfőző, a kispap, és a spicli megtárgyalták a dolgot, és tudományos alapon úgy határoztak, hogy a holttest tartósítására semmilyen módszer nem létezik a jó orosz hidegen kívül, de mondjuk meg úgy, ahogy van, ehhez főként a besúgó elFtárs ragaszkodott, tudnillik ő makacsul ismerkedett a valósággal, a nép közé járt, és ott azt tapasztalta, hogy szerte az országba milyen jó állapotba van a nép, a széles sugárutakon, a parkokban, a Puskin-szobornál, az Arbaton, bárhol, ahol fagyott emberrel, asszonnyal vagy gyerekekkel találkozott, azzal a kis anszienrezsimből visszamaradt botjával megkopogtatta azt az illetőt, legyen az munkásparaszt vagy a nép ellensége, lehajolt mindegyikhez, mint egy Hodzsa Naszredin, és nem restellte tüzetesen kopogtatni és tapogatni, személyesen győződött meg arról, hogy a mi orosz telünk mennyire jótékony hatást fejt ki az emberi szervezetre, hisz olyan hibátlan, gusztusos volt valamennyi, akár a selyemcukor.

Azt azért szögezzük le, hogy a spiclit Kraszinnak hívták, na most ez a Kraszín összedugta a fejét Abrakiszov boncmesterrel, továbbá egy bizonyos Vorobjovval (zsidrák ez is, kéremtisztelettel!), az Ukrán Biokémiai Intézet patológusával. Abrakiszov kijelentette, hogy hat liter tömény alkohollból, formalinból és glicerinnel keverjenek egy koktélt, és fecskendezzék az aortába, erre Kraszín felordított, hogy a glicerint és a formalint feleslegesnek tartja – amikor a száján kiejtette, hogy hat liter tömény, a Hármass Bizottmány mint egy zenekar, amelynek beintettek, egyszerre reszketni kezdett, és a szájából kibuggyant a nyál, a vége az lett, hogy befecskendezték, de a nagy része kicsurgott, mint kisfiú koromban, és a kiszáradási folyamat megállíthatatlannak tűnt, ezért össze kellett trombitálni a megörökítési bizottmányt a cirkáló elnökletével, Kraszín, aki Molotov, Dzserszinszkij és más tömeggyilkos elFtársak támogatását élvezte, továbbra is a hideg eljárás mellett szállott síkra, Bugyonnij mint egy Cato, ismét felvetette, hogy nem érnék-e célt tiszta alkohollal, de ezúttal jó kis gabonapálinkára gondol, ez idő alatt az Orr, a kemény hideg dacára, feketés árnyalatra váltott, a szemüreg besüppedt, és

azon a területen, ahol a koponyát körbefűrészelték a lágy részek eltávolítása végett, a varratok mentén barnáslila elszíneződések mutatkoztak. Itt kell megemlítenem, hogy az agyat ekkor már a Központi Idegrendszer Kutató Központ dolgozói vizsgálták (az volt a feladatuk, hogy a zsenialitás anatómiai nyomait tudományosan kimutassák), úgyhogy ebbe a vitába én már nem vehettem részt, hiszen az én beszédközpontom már a Központban lebegett valami folyadékba, a vége az lett, hogy Vorobjov kifejtette, hogy itt egyetlen megoldás kínálkozik, a kalcium-acetátos fürdő, de a Politbüro és a Megörökítési Bizottmány erről hallani se akart, Molotov aszonta, hogy neki a fagyasztási változat szimpatikus, ezért rögtön egy Fagyasztási Albizottságot kellett létrehozni, holott a vétagfagyasztási kísérletek még el se kezdődtek, tekintettel arra, hogy a hűtőberendezésekre kiutalt pénzek különböző félreértések és balesetek következtében kézen-közön elolvadtak.

Albizottságot? – hördült fel Kraszín, és kinek a vezetésével, elFtársak, talán bizony Szamaskó lesz az elnök? Úgy van, Szamaskó, bölintott szigorúan Molotov, és ez csaknem a megörökítésem végét jelentette, azonban hála istennek többen kikérték maguknak Szamaskót, Szamaskó nem ért semmihez, hangzott el az Albizottság részéről, a szerves anyag oszlásának kérdésében egyedül az Ideiglenes Megörökítési Bizottmány az illetékes, és ezt vegyék tudomásul az elFtársak, mondták az elFtársak. Na jó, de vigyázzunk, álljunk csak meg, utóvégre itt nem babra megy a játék, jelentette ki Szavoljov, a Vörös Hadsereg Központi Laboratóriumának politikai komisszára, mit szólnátok, gyerekeim, a nitrogén fürdőhöz? Hm? Hát persze magára vonta a veterán bolsevikiek haragját, a nitrogénben, ordították magukból kikelve, vígan lubickolnak az anaerob baktériumok, igen tisztelt Szavoljov polgártárs, ami a hulla azonnali oszlását idézi elő. Van benne valami, motyogta az én Szavoljovom, és az öröklétre gondolt, mert a szíve vacakolt, és a gyomra se volt jó, mindig visszajött neki az étel, ahogy bement, már jött is visszafele.

Na és akkor várni kellett a politbüro határozatára, a politbüro határozatát Dzserszinszkij súgta meg a cári szárnysegédek számára kialakított klozet előszobájában a Hármass Bizottmány jelen lévő képviselőjének, a kórboncnok elFtársak javaslatát egyelőre még kezdetlegesnek tartjuk, mondtotta kissé utálkozva, mert az okádást

éppen befejezte, s ilyenkor félre ment a szája, utálkozott. Tehát ezzel le volt söpörve a napirendről a balsamos oldatra vonatkozó koncepció. És meg kell hallgatni a külföldet is, tette hozzá öklen-dezve ott az arannyal futtatott stukkók alatt Dzserdzsinszkij pajtás, mert hazánkban vannak még lemaradások és hibák, hiszen egyenlőtlen a fejlődés, nem egészen egyenletes, itt van például az emberek tartósítása, ki kell mondani elFtársak őszintén, hogy ez nálunk még gyerekcipőbe jár, viszont ha azt nézzük, ami az ellentéte a tartósításnak – na, ekkor végre a szájára csapott, és egy huncut nevetéssel próbálkozott (nagyszerűen kongott az a veres márvánnyal kirakott klozet): „Csak viccelek, polgártársak, aszondja, higgyétek el, hogy csak tréfálok!”

Na de mégse bízhatjuk ezt a fontos témát a kapitalisták korrupt balsamozóira! – sikította Kraszin, mert már azzal a gondolattal kacérkodott, hogy sose lehet tudni, esetleg divatba jöhet hazánkban is a tartósítás, az elFtársak rákapnak a határozatlan időre szóló megmaradásra, azáltal Kraszin elFtárs el lesz látva tartósítási megrendeléssel, ami nyugodt, békés öregkort biztosítana neki az onokákkal, tudnillik az a huncut Kraszin ahány szobaasszonyba, pláne ha gyorsírókisasszonyba belébotlott, annak gyereket csinált, és szemérmesen úgy hívta őket, hogy az onokák, tehát a besúgó elFtárs csak őszinte honvédő tiltakozását fejezte ki a külföldről csapatostul idelátogató kórboncnokok mohó, pénzsóvár siserahadával szemben.

Végül mégis a pityeri Scholl professzor kapta a megbízást, mert létezett akkoriban a Nyevszkij Proszpekten a „Zsán Dárk Észak Donzsuanja” cégtáblával büszkélkedő hab- és pitrallonillatú fodrászat, odajárt a Cseka élcsapata és Dzserdzsinszkij elFtárs manikűröztetni, manikűröztetni és Anyutkának udvarolni, és pont ennek a derék manikűrös, szappanszagú Anyutkának csapta a szelet a csinos Scholl professzor is, általában olyan csónakkirándulás-hangulata volt ennek a széptevésnek: az említettek a szappanos vízbe lötybölték a kezüket, és annak olyan jó csobogó hangja volt, és ez az egész úgy ment, hogy az esetbe, ha a professzor érkezett előbb, Dzserdzsinszkij elFtárs szerényen várakozott, és kezecskéit megadó mozdulattal két langyos-szappanos vízzel telt tálkába eresztette, vagy ha viszont Scholl professzor érkeztekor a tömeggyilkos elFtárs körmöcskéin már folytak a munkálatok, akkor pedig a professzor vá-

rakozott türelmesen, annak rendje s módja szerint lötybölt és áztattott, és Anyutka szósi fejbúbja fölött az elFtársak ahogy így az évek során férfiasan egymásra meredtek, hát hogy kell ezt mondani, szinte észrevétlenül bajtársi érzések és hasonlók gerjedtek bennük egymással szembe, na és száz szónak is egy a vége, ezért írhatta azután egy kis levélkében Scholl professzor a Cseka címére hivatalosan, hogy „készen állok, hogy megmentssem a holttestet”, nem tudta ekkor még ez a velejéig rohadt értelmiségi, hogy nem tanácsos a mi szerveinkkel kacérkodni és levelezésbe bonyolódni, pláne olyan alapon, hogy az ember, már úgy érve ez a Scholl, fogta a sógora levélpapírját, akinek cserzőműhelye volt a kikötő mellett, és reklámhirdetés volt nyomtatva ezáltal minden levélpapírra KIKÉSZÍTÉST VÁLLALUNK TROCKIJ ÉS TÁRSA, ennek dacára a kábé áldását adta a Cseka javaslatára, úgyhogy ez a Scholl lett az első számú felelős a porhüvelyem megmaradásáért vívott küzdelemben, amire viszont a sógora állítólag azt mondta, hogy akár megmarad a leninelFtárs, akár szétesni fog, nekünk annyi. (Szerencsétlen mindig az eltulajdonított levélpapírjára gondolt meg a saját nevére, hogy ilyen gyanús neve van. Ez butaság, azt még én is tudom, pedig mostanában egy kissé szellemileg gyengélkedem, hogy nem is biztos, hogy kinyírják, mert olyan is van például, hogy névnapja van a komisszárnak, és tán csak odahívja az asztalhoz ezt a sógort, ne félj, nem bántalak, aszondja kacagva, Dimitrij napja van, azzal koccintanak, azt jóvan, eriggyél a picsába, vagy egyszerűen megmogorózzák maximum, de mégse lövik agyon.)

Itt jegyzem meg, hogy olyan érdekes ez az egész, mióta kipakoltak, nem vagyok egészen a régi, például őszintén szólva nem erre számítottam, mondok egy példát, elFtársak, én nem gondoltam, hogy annyi év után veszély leselkedik az én meghatározatlan időre szóló maradandóságomra, mert azt írják egyes rothadt revizionista szellemtől áthatott orgánumok, hogy dobjanak ki a Mausoleumból, mint a macskát szarni (engem, annyi év után!), amér kiadtam a jelszót anno, hogy Véreskezű Miklóskát és egyáltalán az összes Romanovot le kell fejezni, pedig értelemszerűen nekem mindegy volt, hogy mi történik azokkal a Romanovokkal, golyó vagy szurony végez velük, secko jedno, csak tűnjenek el. És mit gondolnak az elFtársak, felháborodtak a mi burzsoá szövetségeseink, vagy könnyörögtek összetett kézzel, hogy ha egy mód van rá, ne fejezzétek

le, ne égessétek el, ne locsoljátok őket kénsavval, kedves orosz testvéreink, inkább mi befogadjuk őket, hisz amúgy is a rokonaink?! Elárulom, elFtársak, hogy nem könyörögtek, eszük ágában sem volt könyörögni, inkább még nyafogtak, kérem tisztelettel „sajnos most nem úgy állunk anyagilag, meg már így is húzza az orrát nálunk a baloldal”, aszondja. Na, de Stuart Mária vére, uraim, és Viktória királyné unokái, és Dzsordzs király kuzinjai, plusz a szerencsen lakáj, hát nem szólal meg értük a ti szívetek, kérdeztük szikratávíron dringent, kormányunk jutányos áron megszámtja önöknek a Romanovokat, stop. Még így se kell, nem kell, aszondja, stop! Legalább a nőket és gyermekeket vegyétek át angróba, stop! Nem kell, stop, aszondja. Akkor szabad kezét adtok?! Rajtatok a felelősség, stop.

Érdekes, van egy kis bizonytalanság bennem, ugyanis lehetséges, hogy a mi népünk elfordult tőlem, és ezt úgy kell érteni... hogy is magyarázzam, nem hogy kiábrándult vagy életkedvét veszítette, hanem kibillent álló helyzetéből, és elbukott arccal előre, vagy kissé így srégen, bele az áldott anyaföldbe, tehát már nem képes tűzbe menni leninelFtársért, meg van halva a nép, és én nem is tudom, hogy kinek beszélnek, lehetséges, hogy csak ennek a légy piszokkal teliköp-ködött, golyóálló üvegtetőnek fölöttem, és e vidám patkányseregletnek idebenn, nyicsevó, kötelességemnek tartom közölni önökkel, kedves lakótársak, hogy a baj ott kezdődött, hogy bennünk az orosz természet kiteljesedett, és csináltunk egy gusztusos, ropogósra sült húsvéti kalácsot, telipakoltuk robbanóanyaggal, és kezébe nyomtuk a cárnak, aki reformot akart, de mi féltünk a reformoktól, mert a forradalmi elégedetlenséget szerettük, ezért kalácsot sütöttünk, és felrobbantottuk az uralkodót, akinek leszakadt a lába, ömlött a vér, a szán a Téli Palota felé siklott vele, ott akarok meghalni, aszondja, és teljesült az óhajta, mert ott is halt meg fogcsikorgatva a fájdalomtól, s tovább érlelődött ezáltal a forradalmi helyzet, ami oda vezetett, hogy egy Zubatov nevű eszer tiszta meggyőződésből átállt a rendőrség szolgálatába, mert a cárgyilkosságokon, merényleteken és hasonlókön úgy felidegesítette magát, hogy nemsokára az Ohrana főnöke lett, és a rendőrség közreműködésével beépült a szocialista mozgalomba és a szakszervezetekbe, és munkásszövetségeket alapított, sztrájkokat szervezett, és a sztrájkok idején a munkásokat támogatta, és a munkaadóktól engedményeket csikart ki, és akkor a

rongyosok előzönlötték a Kreml ősi tereit, letérdeltek, és födetlen fejfel imádkoztak a cárért, és énekeltek. És akkor az európai lapok azt írták, hogy érdekes ez az orosz dolog, hogy ilyen is van: rendőrállami szocializmus. Pedig van, hogyne lenne! És most akkor megkérdem:

ki robbantotta fel a derék Szergej Alexandrovics nagyherceget, a cár bácsikáját? Természetesen mi robbantottuk fel a cár bácsikáját, illetve az eszerek robbantották fel, némi rendőrségi segédlettel. Ki szervezte meg a gyilkosságot? Természetesen a rendőrség titkos ügynökei szervezték egy Azev fedőnevű provokátor iránymutatása mellett. És hol készült az a kitűnő robbanószerkezet? Természetesen a rendőrség műhelyében készült. Ám méltányosságból említsük meg, hogy a rendőrségnek ez az olajozott részvétele a forradalmi mozgalomban csak azért lehetett ily sikeres, mert, mert! a mi cárunk tenyérvonalai eleve ijesztőek voltak, és ezt egy magasabb körökben járatos cigány elFtársnó eskü alatt vallotta, épp eleget látta Miklóska tenyerét, aszondja: „...innét né tuggyák elmenni odáig, arányos ezredesár; hát az válámi cudá vót, az a romantikusz arabeszék, amivel az a szép fá-in kezeckéje meg vót írva, hát a Hogyinká réten az a kéccász pávársztocká, aki ott murdelt meg, az isz ábbá vót, a tenyeribe, ész mikó a koronázászá vót, hát az a hájó, isztenem, isztenem, mikó az a hájó vákujják meg, így e, leszűjett, sz ábbá isz minden nép ott márát, még egy szereceny isz vót rájt, sz fráciák, bálettoszok, jáj szépszégeszen muzikálták, sz ámázok szpicceltek így e, erre isz, ámárrá isz, sz közbe mind szűjjetek lejjebb, lejjebb, esz mind benne vót a szép tenyeribe, kövesz, brillánszosz gyűrije vót neki, ész én a szemibe figyelmeztettem, megjószolám, a kisz cávókrá isz vigyásszátok, ne cinájja több klápecet fölszég, mer betegesz lesz, kell a trónöröklész, ászongya, mer ninc gyerek, cak leánkák vánnák, idegbájosz a feleszéged, tisztelt cár, vigyásszá véle léccivesz, mer celédnek sze jó a német, hát ákko minek hozod feleszégednek, vegyél romát, felszégesz cár; há jót ákársz, legfejebb zidó leánkát, vágy áméknek ván vér a szeggibe, de ijjen fűncáli dájc nem való neked, mer ász ijennek a pinája isz szállkász, vákujják meg így, ész ákko a végin teli lesz ágyácká vérrel, és látok itt e lázadászt, kedvesz felszék Vologdábá, Kronsztáttá, Kákázuszbá, ész szájnosz ász arányosz Sztolipin, a szép kövér miniszter isz meg fog murdelni, jól vityássz, kedvesz cár, a háboruszág sze fog jöttenni teneked...”

...Kedves lakótársak, ne háborgassuk egymást, én se oktrojálom önökre az oroszországi szociáldemokrata (bolsevik) párt működési szabályzatát, önök se lássanak el ócska, burzsoá kacatokkal, mer ezek a szorgalmas patkányok hol ezzel, hol azzal, olajos rongyokkal, keménygallérral, menyasszonyi fátyollal, purgálócsővel furt boldogítanak.

(Élet és Irodalom, 2005. november 18.)

JELES ANDRÁS 1945-BEN SZÜLETETT JÁSZBERÉNYBEN. PRÓZÁT ÍR, FILM- ÉS SZÍNHÁZMŰVÉSZETTEL FOGLALKOZIK. BALÁZS BÉLA-DÍJAS.